

פיית החלומות

מאת מהחדוקהט קאשקואלי

איור עלי מאפאקהרי

היה זה לילה אביבי יפה. השמיים
התמלאו בכוכבים זוהרים. יונה
לבנה יושבה על עץ בבית היתומים
והביטה על סאפידה הקטנה.
סאפידה שמה את ראשה על
כרית ובכתה.
"מדוע אני יתומה. מדוע אין לי
דבר. מדוע? מדוע?" התייפחה.

היונה הלבנה הניעה את כנפיה ועפה אל
פיית החלומות שישבה על קצה מגל הירח.
היא סיפרה לה מה שראתה. הפייה אספה
את שערותיה דמויות ענן ואמרה ליונה "קחי
אותי אליה."
היונה הלבנה לקחה את הפייה על גבה
וחזרה לבית היתומים.

סאפידה נרדמה בסוף, עייפה מהתייפחות ממושכת.
פיית החלומות ניגשה אליה, נישקה לה בלחי ולחשה
לאוזנה "אל תבכי, יפהפה קטנה. זכית באוצר בעל
ערך רב. רבים האנשים שמשתוקקים לאוצר כזה.
משאלותיך יתמלאו כשתגלי את ערכו."
היא עשתה סימן, ליטפה את שערותיה הארוכות
והשחורות של סאפידה ועזבה בהשאירה אלפי
ניצוצות אחריה.

סאפידה התעוררה והביטה סביב.
כל יתר הילדים ישנו. היא לא
ראתה את הפייה ולא ידעה על
איזה אוצר דובר. שמה את ידה
תחת הסנטר ושקעה במחשבה.
הפייה אמרה שיש לה אוצר. אז
בכל זאת משהו היה שייך לה. היה
צריך רק למצוא את האוצר
ולשמור אותו.
היא החליטה למצוא את האוצר.

התחילה מהכרית
שלה. הרימה וניערה
אותה, אך לא היה
שם דבר.
ואז, באור החלוש
של המנורה,
המשיכה לחפש
בכיסים של שמלתה.
אך גם שם לא מצאה
כלום.
"איפה הוא האוצר
שלי?" אמרה
לעצמה "צריך למצוא
אותו!"

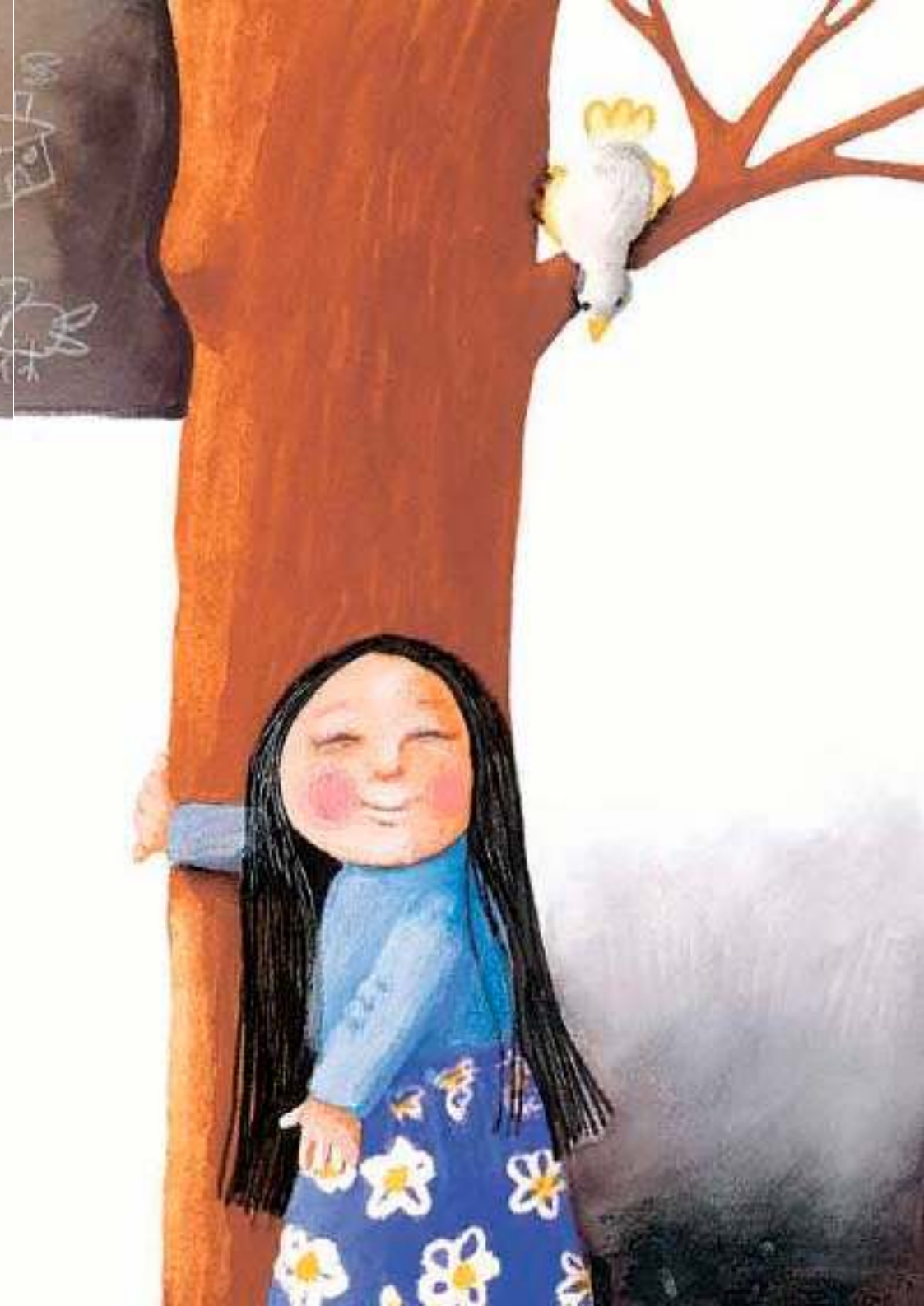
היא קמה והסתכלה תחת המיטה, אך שם ראתה רק את הסנדלים שלה, האדומים עם סרטים. אחר כך חשבה שהאוצר הוא בין הצעצועים שלה. היא ניגשה לארגז הצעצועים, הוציאה את הבובה שלה וחיפשה בבגדיה. שוב לא מצאה דבר. מיואשת זרקה את הבובה לפינה והוציאה את המכונית, כדור צבעוני ועוד צעצועים שהיו בארגז. אך לא יכלה למצוא שום דבר הנראה כאוצר.

**עצובה ומאוכזבת אספה סאפידה את
הצעצועים ושמה בארגז. "אין כאן. אך
זה צריך להיות איפשהו. אבל איפה?
איפה הייתי מסתירה דבר אילו היה זה
אוצר?"**

**היא שמה אצבע על פיה וחשבה.
נזכרה במשחק המחבואים של אתמול.
היא הסתתרה אחרי עץ כדי
שחברותיה לא ימצאו אותה.
"האוצר בוודאי מונח אחרי העץ"
החליטה סאפידה. היא פתחה דלת
ויצאה לפרוזדור.**

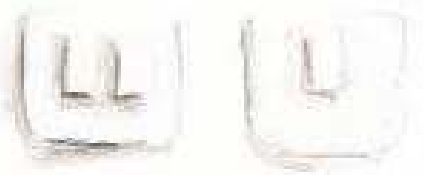
היה חושך מוחלט והיא לא יכלה ראות את דרכה. היא מיהרה כל כך שלא הרגישה איך הגיעה לגרם המדרגות. כשהושיטה את ידה אל הקיר, למתג החשמל, החליקה פתאום, התגלגלה במדרגות, נפלה על הארץ והתעלפה.

הפייה שהייתה עדיין בקרבה,
ניגשה ונישקה שוב את סאפידה.
"יפהפה קטנה" אמרה "ראי
לאיזו צרה נקלעת. אך אל תדאגי.
כל זה יעבור מהר. רק תזכרי לא
לאבד את האוצר שלך כשתזכי בו
שוב."

סאפידה פתחה את עיניה. כל גופה
כאב. היא נבהלה והתחילה לבכות.
חברתה פרוונה התעוררה כששמעה את
הבכי בפרוזדור. מיטתה של סאפידה
הייתה ריקה והיא יכלה לשמוע אותה
מיללת מרחוק. פרוונה קמה, יצאה
מהחדר והדליקה אור. סאפידה שכבה
לרגלי המדרגות.
"מה קרה?" נבהלה פרוונה "אל תבכי
יקירתי. אקרא מיד למטפלת."

למחרת סאפידה הרגישה טוב יותר. היא
ישבה במיטה ופרוונה ציירה על הגבס שלה.
ואז סאפידה נזכרה במה שאמרה לה הפייה.
"עכשיו הבנתי למה התכוונה הפייה" אמרה
לפרוונה "האוצר שלי הייתה הבריאות שלי.
אבל הרי שניהם, הפייה והרופא אמרו
שאבריא מהר. עכשיו אני יודעת שאני חייבת
לשמור על האוצר הזה, כדי שהבריאות שלי
תעזור לי למלא את משאלותיי."

המטפלת הראשית לקחה את
סאפידה בזרועותיה והביאה
למרפאה. הרופא בדק וקבע
שרגלה של סאפידה שבורה ויש
לשים אותה בגבס. אחר כך הוסיף
"עכשיו תהי אורחת שלנו במשך
ימים אחדים."

פייית החלומות עמדה ליד המיטה של
סאפידה ושמחה שסאפידה גילתה את
האוצר. היא זרקה לה נשיקה. הנשיקה
זרחה באוויר כמו כוכב ונעלמה.

